

FLETORJA ZYRTARE E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Botim i Qendrës së Publikimeve Zyrtare

www.qpz.gov.al

Akte të papublikuara

Ekstra 39

2009

Vendime të Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut

Vendim i Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut, datë 17.11.2009	Ankimi nr.58915/08 “Çështja Ali Telhai kundër Shqipërisë”.....	3
Vendim i Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut, datë 10.11.2009	Ankimi nr.41670/04 dhe 2469/05 “Çështja Ali dhe Shkëlqim Sufja kundër Shqipërisë”.....	5
Vendim i Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut 8 dhjetor 2009	Ankimi nr.6397/04 “Çështja Bushati dhe të tjerët kundër Shqipërisë”..... ..	7
Vendim i Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut, datë 13.11.2009	Ankimi nr.9870/06 “Çështja Qemal Gurgaj dhe të tjerë kundër Shqipërisë”.....	17

GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT
1959. 50. 2009
SEKSIONI I KATËRT

VENDIM
NË LIDHJE ME PRANUESHMËRINË E
Ankimit nr.58915/08
Nga Ali Telhai
kundër Shqipërisë

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), mbledhur në seancë më 17 nëntor 2009, e përbërë nga:

Nicolas Bratza, kryetar,
Giovanni Bonello,
David Thor Björgvinsson,
Ján Šikuta,
Päivi Hirvelä,
Ledi Bianku,
Nebojša Vučinić, gjyqtarë,
dhe Lawrence Early, sekretar,
pasi analizoi ankimin e mësipërm paraqitur më 11 korrik 2007,
pasi diskutoi çështjen, vendos si vijon:

FAKTET

Ankuesi, z. Ali Telhai, është shtetas shqiptar, i cili ka lindur në vitin 1945 dhe jeton në Berat.

A. Backgroundi i çështjes

Më 15 prill 1993 ligji i kthimit dhe kompensimit të pronave (ligji i pronësisë, 1993) hyri në fuqi. Qëllimi i këtij legjislacioni ishte t'u kthehej pasuria e paluajtshme, e cila ishte shtetëzuar nga autoritetet ish-komuniste ish-pronarëve të saj ose kompensimi *in lieu* i tyre.

Ndryshimet kryesore të ligjit të pronësisë të vitit 1993 ndodhën si rezultat i dy ligjeve që kanë hyrë në fuqi, respektivisht, në vitet 2004 dhe 2006 (shih, për më shumë detaje, Gjonbocari dhe të tjerë k. Shqipërisë, nr.10508/02, 23 tetor 2007; Driza kundër Shqipërisë, nr.33771/02, 13 nëntor 2007 dhe Ramadhi dhe 5 të tjerë kundër Shqipërisë, nr. 38222/02, 13 nëntor 2007).

Ligji i pronësisë i vitit 2004, i cili shfuqizoi ligjin e pronësisë të vitit 1993, parashikonte që një ligj i ri do të miratohej në lidhje me kthimin dhe kompensimin e pronave të luajtshme që kishin qenë të shtetëzuara. Megjithatë, asnjë ligj i tillë nuk ka hyrë në fuqi deri më tani.

B. Rrethanat e çështjes

Faktet e çështjes, paraqitur nga ankuesi, mund të përmbliken si më poshtë:

Në vitin 1956 Komiteti Ekzekutiv i Këshillit Popullor të Përmetit (Komiteti Ekzekutiv i Këshillit Popullor të Rrethit Përmet) vendosi ta konfiskonte pasurinë e luajtshme të familjes së ankuesit, pasuri e cila përbëhej nga bagëti (*bagëti*) dhe materiale të tjera, të tilla si: ari, bakri, argjendi dhe kallaji.

Kur sundimi komunist mori fund, ankuesi u dërgoi letra të shumta institucioneve të shtetit duke kërkuar kompensim për pronat e konfiskuara të familjes së tij. Më 29 gusht 1996 Ministria e Financave ka njoftuar ankuesin mbi përgjegjësinë e Këshillit të Ministrave për të përcaktuar procedurat për kompensimin e ish-të përndjekurve politikë në lidhje me pronën e luajtshme të shpronësuar. Nëpërmjet një shkrese tjetër të datës 9 qershor 1998, Ministria e Financave i ka bërë të ditur ankuesit se informacioni që ai kishte paraqitur ishte i paplotë dhe se ata nuk ishin në gjendje për të shqyrtuar pretendimet e tij ose për të përcaktuar një mjet pagese.

Në një datë të pacaktuar ankuesi duket të ketë bërë një kërkesë jozyrtare pranë Gjykatës së Rrethit të Përmetit. Nëpërmjet një shkrese të datës 18 janar 2006 kryetari i Gjykatës së Rrethit Përmet ka informuar ankuesin se pritej të miratohej një ligj i ri për kthimin dhe kompensimin e pronave të luajtshme. Kryetari këshilloi ankuesin se nëse ai dëshironte të ngrinte një padi civile, ai duhej ta bënte këtë në përputhje me kriteret e përcaktuara në Kodin e Procedurës Civile.

C. E drejta e brendshme përkatëse

Ligji i pronësisë i vitit 2004 (ligji nr.9235 i datës 25 korrik 2004)

Paragrafi 5 i ligjit të pronësisë të vitit 2004, i cili është ende në fuqi, parashikon:

“Kthimi dhe kompensimi i pasurisë së luajtshme do të rregullohet nga një ligj i veçantë (me ligj të veçantë)”.

Dispozita të tjera përkatëse të ligjit të pronësisë janë përshkruar në vendimet e Gjonbocari dhe të tjerë, Driza dhe Ramadhi dhe të tjerë, të gjitha të cituara më lart.

ANKESA

Ankuesi ankohet në bazë të nenit 1 të protokollit 1 të Konventës se i është privuar e drejta e kompensimit për shkak të dështimit të shtetit për të miratuar ligjet e brendshme përkatëse.

LIGJI

Ankuesi pohonte që dështimi i shtetit për t’i siguruar atij kompensimin mbi shtetëzimin e pasurisë së tij të luajtshme, i cenonte atij të drejtën për gëzimin paqësor të pasurisë së tij, garantuar nga neni 1 i protokollit nr.1, ku thuhet se:

“Çdo person fizik ose juridik ka të drejtën e gëzimit paqësor të pasurisë së tij. Askush nuk mund të privohet nga pasuria e tij përveç rasteve në interes publik dhe subjekt i kushteve të parashikuara në ligj dhe në parimet e përgjithshme të së drejtës ndërkombëtare.

Sidoqoftë, dispozitat e mëparshme nuk duhet, në asnjë mënyrë, të pengojnë të drejtën e një shteti për të zbatuar ligje të tilla që i konsideron të nevojshme për të kontrolluar përdorimin e pronës në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagesën e taksave apo kontributeve të tjera ose gjoba.”.

Gjykata përsërit se një ankues mund të pretendojë shkelje të nenit 1 të protokollit nr.1 vetëm në rast kur vendimet e kundërshtuara kanë të bëjnë me "pasurinë" e tij apo saj në kuptim të kësaj dispozite. Koncepti i "pasurisë" ka një kuptim autonom, i cili është i pavarur nga klasifikimi formal në të drejtën e brendshme (Ish-Mbreti i Greqisë dhe të tjerë k. Greqisë [GC], nr. 25701/94, § 60, ECHR 2000-XII). "Pasuri" mund të jenë "pasuritë ekzistuese" ose asetet, duke përfshirë pretendimet në lidhje me të cilat ankuesi mund të argumentojë se ai ka të paktën një "pritshtëri legjitime" (e cila duhet të jetë me shumë konkrete sesa një shpresë e thjeshtë) se ato do të realizohen, që do të thotë se ai ose ajo do të fitojë gëzimin efektiv të së drejtës së pronësisë (shih Gratzinger dhe Gratzingerova k. Republika Çeke (dhjetor) [GC], nr. 39794/98, ECHR 2002-VII, § 69, dhe Kopecký k. Sllovakia [GC], nr.44912/98, § 35, ECHR 2004-IX). Një pretendim mund të konsiderohet si një aset vetëm kur ai në mënyrë të mjaftueshme vendoset të jetë i zbatueshëm (shih Kopecký, cituar më sipër, § 49; dhe Stran Greek refineries dhe Stratis Andreadis k. Greqisë, vendim i datës 9 dhjetorit 1994, seria A nr. 301 -B, f. 84, § 59). Krahësimisht, shpresa e njohjes së ekzistencës së një të drejte të vjetër të pronësisë, e cila për një kohë të gjatë ka qenë e pamundur të ushtrohej efektivisht, nuk mund të konsiderohet si një "pasuri" në kuptim të nenit 1 të protokollit nr.1 dhe as një pretendim i kushtëzuar, i cili bie si rezultat i mospërmbushjes së kushtit (shih Prince Hans-Adam II of Liechtenstein v. Germany [GC], nr.42527/98, § 83, ECHR 2001 VIII). Sipas mendimit të Gjykatës, një pretendim është i kushtëzuar, kur ai varet nga një ngjarje e ardhme e pasigurt. Asnjë "pritshtëri legjitime" nuk mund të hyjë në veprim në mungesë të një pretendimi, i cili në mënyrë të mjaftueshme të përbëjë një aset.

Për më tepër, neni 1 i protokollit nr.1 nuk mund të interpretohet si caktim i ndonjë detyrimi të përgjithshëm mbi shtetet kontraktuese për të kthyer pronat, të cilat u ishin transferuar atyre para se ato të ratifikonin Konventën. Neni 1 i protokollit nr.1, gjithashtu, nuk imponon kufizime në lirinë e shteteve kontraktuese për të përcaktuar qëllimin e kthimit të pronave dhe për të zgjedhur kushtet nën të cilat ata bien dakord për të rivendosur të drejtat pronësore të ish-pronarëve. Nga ana tjetër, sapo shteti kontraktues, pas ratifikimit të Konventës duke përfshirë protokollin nr.1, miraton legjislacionin që parashikon rikthimin e plotë ose të pjesshëm të pasurisë së konfiskuar nga një regjim i mëparshëm, një legjislacion i tillë mund të konsiderohet si krijues i një të drejte pronësore të re mbrojtur nga neni 1 i protokollit nr.1 për personat që plotësojnë kërkesat për të drejtën (shih, ndërmjet shumë autoritetesh të tjera, Beshiri dhe të tjerë k. Shqipërisë, nr.7352/03, § § 80-82, 22 gusht 2006).

Në çështjen aktuale padia e ankuesit nuk kishte të bënte me "pasuri ekzistuese" dhe ankuesi nuk kishte statusin e një pronari, por ishte thjesht një pretendues, ashtu si dhe ankuesit në çështjen e Gratzinger dhe Grantzingerova, cituar më lart.

Si rrjedhim, mbetet për të përcaktuar nëse ankuesi mund të konsiderohet që ka “pritshmëri legjitime”, sipas së cilës pretendimi aktual, i zbatueshëm, duke marrë vlerën e një aset,i mund të përcaktohet në favor të tij.

Gjykata vëren se pretendimi, siç deklaroi ankuesi, është bazuar në paragrafin 5 të ligjit 2004 të pronësisë. Deri më tani qeveria nuk ka miratuar ndonjë ligj mbi kthimin dhe kompensimin e pronës shtetërore të luajtshme. As nuk duket që gjykatat e brendshme kanë plotësuar ndonjë pretendim për kthimin dhe kompensimin e pronave të luajtshme të shtetëzuara nga regjimi i mëparshëm komunist.

Kërkesa e ankuesit kushtëzohet nga legjislacioni i ardhshëm që mund të miratohet nga qeveria në një datë të pacaktuar. Besimi se një ligj për kthimin dhe kompensimin e pasurive të luajtshme do të jetë në fuqi nuk mund të konsiderohet si një shpresë legjitime për qëllim të nenit 1 të protokollit nr.1. Gjykata mendon se ka një dallim ndërmjet një shprese të thjeshtë të kthimit dhe kompensimit, sado e kuptueshme ajo shpresë mund të jetë, dhe një pritshmërie legjitime, e cila duhet të jetë më shumë konkrete sesa thjesht një shpresë dhe të bazohet në një dispozitë ligjore apo akt ligjor të tillë, si p.sh. një vendim gjyqësor (shih Pressos Compania Naviera SA dhe të tjerë k. Belgjikës, 20 nëntor 1995, § 31, seria A nr. 332).

Rezulton se ankuesi nuk ka as të drejtën, e as pretendimin për të arritur në një pritshmëri legjitime në kuptimin e vendimit gjyqësor të Gjykatës për të siguruar kthimin e pronës në fjalë, dhe rrjedhimisht nuk ka “pasuri” në kuptim të nenit 1 të protokollit nr.1.

Si përfundim, kjo pjesë e ankesës është *ratione materiae* e papajtueshme dhe duhet të refuzohet në përputhje me nenin 35 § 3 dhe 4 të Konventës.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT:

- Deklaron ankimin të papranueshëm.

Lawrence Early
Sekretar

Nikolas Bratza
Kryetar

GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT 1959. 50. 2009 SEKSIONI I KATËRT

VENDIM

Ankimet nr.41670/04 dhe 2469/05
Nga Ali dhe Shkëlqim Sufja
kundër Shqipërisë

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), mbledhur në seancë më 10 nëntor 2009, e përbërë nga:

Nicolas Bratza, kryetar,
Giovanni Bonello
David Thor Björgvinsson
Ján Šikuta
Päivi Hirvelä
Ledi Bianku

Nebojsa Vučinić, gjyqtarë,
dhe Lawrence Early, sekretar,
duke vlerësuar ankesat e mësipërme të paraqitura më 16 nëntor 2004,
duke vlerësuar vëzhgimet e paraqitura nga qeveria e paditur,
duke diskutuar çështjen, vendos si vijon:

FAKTET

Ankuesit, z.Ali Sufja dhe z.Shkëlqim Sufja, janë shtetas shqiptarë, që kanë lindur respektivisht në vitin 1970 dhe 1969. z.Ali Sufja (ankuesi i parë) mendohet se jeton në Lezhë, Shqipëri dhe z.Shkëlqim Sufja (aplikanti dytë) mendohet se aktualisht vuan dënimin në një burg në Shqipëri. Ata janë përfaqësuar pranë Gjykatës nga znj. F. Mavilla, një avokate, e cila ushtron profesionin në Bolonjë.

A. Rrethanat e çështjes

Faktet e çështjes, paraqitur nga ankuesit, mund të përmbliidhen si më poshtë:

Më 25 shkurt 2003 ankuesit u arrestuan në Shqipëri në bazë të një urdhërndalimi, lëshuar nga një gjyqtar hetues i Bolonjës më 21 janar 2003, sipas të cilit ata ishin akuzuar për trafikim ndërkombëtar të drogës. Ndalimi i tyre u konfirmua me vendim të formës së prerë të Gjykatës së Lartë të datës 28 maj 2003.

Në një datë të pacaktuar autoritetet shqiptare refuzuan ekstradimin e aplikantëve për në Itali në përputhje me nenin 491 (f) të Kodit të Procedurës Penale (KPP), i cili ndalon ekstradimin e shtetasve shqiptarë. Ata më tej i akuzuan ankuesit për krijimin dhe drejtimin e një organizate kriminale.

1. Paraburgimi i ankuesit të parë nga data 28 korrik 2003 deri më 4 mars 2004

Më 17 qershor 2003, pas një ankimi nga ankuesi i parë, Gjykata e Rrethit Bolonjë urdhëroi lirinë e tij nga burgu në pritje të gjykimit (urdhër lirimi).

Më 28 korrik dhe 3 tetor 2003 ambasada italiane në Shqipëri (ambasada) informoi Ministrinë Shqiptare të Drejtësisë (Ministrinë), nëpërmjet një note verbale mbi urdhrin e liritimit.

Më 17 nëntor 2003 ankuesi i parë paraqiti një kërkesë pranë Gjykatës së Rrethit Lezhë, (gjykata e rrethit), duke kërkuar të lirohet në dritën e rrethanave të reja. Së bashku me kërkesën e tij, ai ka paraqitur një kopje të urdhërlirimit dhe dokumente të tjera mbështetëse.

Nga data 17 nëntor 2003 deri më 20 shkurt 2004 autoritetet shqiptare kanë bërë përpjekje për të konfirmuar vërtetësinë e dokumenteve të paraqitura nga aplikuesi i parë. Ndërkohë, më 16 shkurt 2004 Gjykata e Rrethit të Bolonjës hoqi akuzat kundër ankuesit të parë, bazuar në argumentin se ai nuk kishte kryer shkeljen e dyshuar (*per non aver Commesso il fatto*).

Më 4 mars 2004 gjykata e rrethit ka lëshuar urdhrin për gjykimin në pritje të ankuesit. Ajo gjithashtu i është referuar urdhrin të liritimit dhe ka bërë lirinë e ankuesit të parë me kusht paraqitjen e tij në komisaratin e policisë.

Më 3 tetor 2005 Gjykata e Krimeve të Rënda të Rrethit Tiranë ka liruar ankuesin nga akuzat kundër tij.

2. Paraburgimi i ankuesit të dytë nga data 30 gusht 2004 deri më 3 tetor 2005

Më 18 gusht 2004 gjyqtari hetues ka urdhëruar lirinë e ankuesit të dytë në pritje të gjykimit, në bazë të nenit 303 të KPP-së italiane, i cili përcakton periudhat maksimale të lejuara të paraburgimit në pritje të gjykimit.

Më 30 gusht 2004 ambasada ka informuar Ministrinë me një notë verbale për urdhrin e liritimit.

Më 4 tetor 2004, ankuesi i dytë kërkoi të lirohet në dritën e rrethanave të reja. Mendohet se së bashku me kërkesën e tij, ai ka paraqitur një kopje të urdhërlirimit.

Mendohet se nga data 13 tetor 2004 deri më 3 tetor 2005 autoritetet shqiptare janë përpjekur të konfirmojnë vërtetësinë e dokumenteve të paraqitura nga ankuesi i dytë.

Më 3 tetor 2005 Gjykata e Krimeve të Rënda të Rrethit Tiranë (Gjykata e Krimeve të Rënda të Rrethit Tiranë) shpalli ankuesin e dytë fajtor për krijimin dhe drejtimin e organizatave kriminale të përfshira në trafikun ndërkombëtar të drogës dhe e dënoi atë me dymbëdhjetë vjet burgim. Gjykata nuk arriti të bëjë referim ndaj vendimit të datës 18 gusht 2004 të gjyqtarit të Bolonjës.

Ankuesi i dytë nuk arriti të informojë sekretaren, nëse ai kishte apeluar kundër vendimit të Gjykatës së Krimeve të Rrethit Tiranë të datës 3 tetor 2005, si dhe kundër paligjshmërisë së arrestimit të tij nga data 30 gusht 2004 deri më 3 tetor 2005.

ANKESAT

Ankuesit kryesisht u ankuan sipas nenit 5 § 1 të Konventës se ishin arrestuar në mënyrë të paligjshme ndërmjet datave 28 korrik 2003 dhe 4 mars 2004 në lidhje me ankuesin e parë dhe ndërmjet datave 30 gusht 2004 dhe 3 tetor 2005 në lidhje me ankuesin e dytë. Ato gjithashtu kanë argumentuar se ka pasur shkelje të nenit 5 § 3 dhe 4 të Konventës.

LIGJI

Nëpërmjet shkresave të datës 18 shtator 2008 dhe 8 korrik 2009, dërguar me postë, përfaqësuesi i ankuesve ishte njoftuar se periudha e lejuar për dorëzimin e vëzhgimeve të ankuesve kishte skaduar më 17 korrik 2008 dhe se nuk ishte kërkuar zgjatje e kohës. Përfaqësuesit të ankuesve i ishte tërhequr vëmendja në nenin 37 § 1 (a) të Konventës, i cili parashikon që Gjykata mund të heqë çështjen nga lista e saj e çështjeve kur rrethanat të çojnë në përfundimin se ankuesi nuk synon të ndjekë ankimin. Përfaqësuesi i ankuesve ka marrë shkresën e fundit më 16 korrik 2009. Megjithatë, nuk ka marrë përgjigje.

Gjykata konsideron se, në këto rrethana, ankuesit mund të konsiderohen se nuk dëshirojnë më të ndjekin ankimet e tyre, në kuptim të nenit 37 § 1 (a) të Konventës. Për më tepër, në përputhje me nenin 37 § 1 *in fine*, Gjykata nuk vlerëson rrethana të veçanta në lidhje me respektimin e të drejtave të njeriut siç është përcaktuar në Konventë dhe protokollet e saj, të cilat kërkojnë shqyrtimin e vazhdueshëm të çështjeve. Sa më lart, është me vend të hiqen çështjet nga lista.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT:

-Vendos heqjen e ankesave nga lista e çështjeve.

Lawrence Early
Sekretar

Nicolas Bratza
Kryetar

GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT

1959. 50. 2009

SEKSIONI I KATËRT

ÇËSHTJA BUSHATI DHE TË TJERËT K. SHQIPËRISË

(Ankimi nr.6397/04)

VENDIMI

(*meritat*)

STRASBURG

8 dhjetor 2009

Ky vendim merr formë të prerë në rrethanat e përcaktuara në nenin 44 § 2 të Konventës. Mund të jetë subjekt i rishikimit redaktues.

Në rastin e Bushatit dhe të tjerët k. Shqipërisë,
Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), mbledhur në seancë, e përbërë nga:

Nicolas Bratza, kryetar,
Lech Garlicki
Giovanni Bonello
Liljana Mijovic
Päivi Hirvelä
Nebojša Vučinić, gjyqtarë,
Markelian Koca, gjyqtar *ad hoc*,
dhe Lawrence Early, sekretar i seksionit,
pasi diskutoi me dyer të mbyllura me 17 nëntor 2009,
jep vendimin e mëposhtëm, i cili u miratua në atë datë.

PROCEDURA

1. Çështja e ka zanafillën në ankimin (nr.6397/04) kundër Republikës së Shqipërisë, paraqitur në Gjykatë sipas nenit 34 të Konventës për Mbrojtjen e të Drejtave të Njeriut dhe Lirive Themelore (Konventa) nga znj. Ixhlale Bushati, z. Skënder Bushati dhe z. Genc Bushati, shtetas shqiptarë (ankuesit), më 8 janar 2004.

2. Ankuesit, i parë dhe i dytë, u përfaqësuan pranë Gjykatës nga z. Genc Bushati (aplikanti i tretë), i cili, në kohën e paraqitjes së kërkesës, u përfaqësua nga z.L. Bianku dhe D. Gjata dhe, i cili aktualisht përfaqësohet nga z. P. Kalo, avokatë me veprimtari në Tiranë. Qeveria shqiptare (qeveria) u përfaqësua nga përfaqësuesit e saj të atëhershëm, z. S. Puto dhe znj. S. Meneri.

3. Ankuesit u ankuan sipas nenit 6 § 1 të Konventës për shkelje të parimit të sigurisë ligjore, kohëzgjatje të procedurave ligjore dhe moszbatim të vendimit të gjykatës. Ata gjithashtu argumentuan se autoritetet kishin cenuar të drejtën për gëzimin paqësor të pronës së tyre, siç garantohet nga neni 1 i protokollit nr.1 të Konventës.

4. Kërkesa iu caktua seksionit të katërt (rregulla 52 § 1 e rregullores së Gjykatës). Brenda këtij seksioni, juria që do të shqyrtonte çështjen (neni 27 § 1 i Konventës) u strukturua, në përputhje me rregullën 26 § 1 të rregullores së Gjykatës. z. Ledi Bianku, gjyqtar i zgjedhur në lidhje me Shqipërinë, u tërhoq nga pjesëmarrja në këtë çështje (rregulli 28). Për rrjedhojë, në vendin e tij, qeveria emëroi z. Markelian Koca të veprojë si një gjyqtar *ad hoc*, (neni 27 § 2 i Konventës dhe rregulli 29&1).

5. Më 16 shtator 2005 kryetari i seksionit të katërt të Gjykatës vendosi t'i bëjë të njohur ankimin qeverisë. Sipas dispozitave të nenit 29 § 3 të Konventës, u vendos për të shqyrtuar meritat e ankimit në të njëjtën kohë, ashtu si edhe pranueshmërinë e tij.

6. Më tej, ankuesit dhe qeveria paraqitën vërejtjet e tyre me shkrim (rregulla 59 § 1).

FAKTET

I. RRETHANAT E ÇËSHTJES

7. Ankuesit kanë lindur përkatësisht në vitet 1918, 1939 dhe 1944, dhe jetojnë në Shkodër.

8. Pas përfundimit të një kontrate blerjeje më 10 korrik 1940, një i afërm i ankuesve u bë pronar i një trualli me sipërfaqe 5.000 m² dhe ndodhet në bregdetin e Durrësit. E drejta e kushëririt të ankuesve mbi pronën u përfshi më pas në regjistrin e tokës Durrës.

9. Në vitin 1946 shteti shtetëzoi pa kompensim të gjithë tokën të vendosur në bregdetin shqiptar, duke përfshirë truallin e të afërmit të ankuesve.

A. Kthimi i pronës

10. Më 3 shkurt 1994 komisioni i kthimit dhe kompensimit të pronave Durrës (komisioni i kthimit dhe kompensimit të pronave – këtej e tutje “komisioni”) rivendosi të drejtat pronësore të ankuesve mbi pronën e të afërmit të tyre në përputhje me ligjin e vitit 1993 mbi pronën (kthimin dhe kompensimin) (shih ligjin e brendshëm përkatës, paragrafi 53 më poshtë). Më 22 shkurt 1994 e drejta e ankuesve mbi pronën u përfshi në regjistrin e tokës Durrës.

11. Ndërmjet viteve 1994 dhe 1995, përpjekjet e ankuesve për të rimarrë pronën dështuan të pasuksesshme, sepse godinat janë ndërtuar në mënyrë të paligjshme në tokën e tyre nga zotëruesit e paligjshëm.

B. Procedurat e gjykatave të brendshme

1. Procedurat e zakonshme

12. Në një datë të pacaktuar në vitin 1995, duke mos arritur të rifitojnë pronësinë mbi pronën e tyre, ankuesit filluan procedurat pranë Gjykatës së Rrethit Durrës (gjykata e rrethit), duke kërkuar një urdhër për tre zotëruesit (M., R. dhe D.), për të pushuar zotërimin e pronës së tyre dhe për të prishur ndërtimet pa leje.

13. Më 11 prill 1995 gjykata e rrethit konfirmoi të drejtat pronësore të ankuesve mbi truallin caktuar atyre nga komisioni dhe urdhëroi që zotëruesit të largohen nga prona e ankuesve. Ky vendim mori formë të prerë më 23 maj 1995.

2. Rishikimi mbikëqyrës

14. Më 1 gusht 1995 njëri nga zotëruesit, M., i paraqiti një kërkesë kryetarit të atëhershëm të Gjykatës së Kasacionit për rishikim mbikëqyrës të vendimit të gjykatës së rrethit të datës 11 prill 1995, për shkak se ai nuk kishte dijeni për procedurat. Më 23 shtator 1995 kryetari i Gjykatës së Kasacionit miratoi kërkesën e tij duke e paraqitur pranë seksionit civil.

15. Më 2 shkurt të vitit 1996 Gjykata e Kasacionit shfuqizoi vendimin e gjykatës së rrethit të datës 11 prill 1995, bazuar në faktin që asnjë nga tre zotëruesit nuk ishte informuar në kohën e duhur mbi procesin gjyqësor pranë gjykatës së rrethit, dhe ia kaloi çështjen së njëjtës gjykatë për shqyrtim të ri.

16. Ankuesit as nuk u informuan mbi procesin gjyqësor, dhe as nuk u ftuan për të marrë pjesë në seancat dëgjimore pranë Gjykatës së Kasacionit.

17. Më 21 qershor të vitit 1996 gjykata e rrethit vendosi që të pushojë çështjen, meqenëse asnjëra nga palët nuk kishte marrë pjesë në seancë dhe asnjëra nuk kishte dhënë arsyet legjitime mbi dështimin e tyre për të marrë pjesë.

3. Rihapja e procesit gjyqësor

18. Ka të ngjarë që procedurat u rihapën në një datë të pacaktuar. Këto procedura gjithashtu u drejtuan kundër zotëruesit tjetër të paligjshëm, B. Më 20 janar 1997 gjykata e rrethit konfirmoi të drejtën e ankuesve mbi truallin e të afërmit të tyre dhe urdhëroi katër zotëruesit (M., R., D. dhe B.) të pushojnë zotërimin.

19. Në shkurt 1997 ankuesit i kanë shitur një truall me sipërfaqe 500 m² një pale tjetër. Ky transaksion u përfshi në regjistrin e tokës.

20. Në një datë të pacaktuar zotëruesit e pasurisë së ankuesve apeluan kundër vendimit të gjykatës së rrethit të datës 20 janar 1997, duke kundërshtuar ligjshmërinë e së drejtës së ankuesve mbi truallin e caktuar. Më 1 prill 1998 Gjykata e Apelit Durrës (gjykata e apelit) e hodhi poshtë ankesën e tyre dhe mbështeti vendimin e gjykatës së rrethit.

21. Më 10 nëntor 1998 Gjykata e Kasacionit shfuqizoi vendimin e gjykatës së apelit, duke argumentuar që kjo e fundit nuk kishte shqyrtuar të drejtën mbi pronën të të afërmit të ankuesve. Ajo ia kaloi çështjen gjykatës së apelit për shqyrtim të ri.

22. Më 24 nëntor 1999 gjykata e apelit vlerësoi se më 30 gusht 1994 komisioni i kishte caktuar R.-së (i cili më pas ia kishte dhuruar pasurinë e tij G.-së) një truall që mbivendosej me një sipërfaqe prej 720 m² dhënë ankuesve nga i njëjti komision më 3 shkurt 1994. Për më tepër, gjykata e shpalli të pavlefshëm vendimin e komisionit të datës 3 shkurt 1994 në lidhje me truallin me sipërfaqe 720 m², duke vendosur që kontrata e blerjes e datës 10 korrik 1940 e të afërmit të ankuesve ishte e pavlefshme. Për rrjedhojë, ajo e anuloi të drejtën e ankuesve mbi gjithë truallin me sipërfaqe 5.000 m².

23. Më 2 prill 2001, pas ankesave të bëra nga ankuesit dhe nga tre prej katër zotëruesve (M., B. dhe D.), Gjykata e Lartë, e cila kishte zëvendësuar Gjykatën e Kasacionit pas hyrjes së Kushtetutës shqiptare në fuqi më 28 nëntor 1998, anuloi pjesërisht vendimin e gjykatës së apelit. Gjykata hodhi poshtë ankesat e zotëruesve bazuar në faktin që, meqenëse ato zotëruan tokën pa të drejtë, nuk mund të kundërshtonin të drejtën e ankuesve mbi pronën. Prandaj Gjykata e Lartë nxori urdhër që ato të pushonin zotërimin e tokës prej tyre. Për më tepër, gjykata mbështeti të drejtën e G.-së mbi truallin me sipërfaqe prej 720 m² e cila mbivendosej me truallin që u është caktuar ankuesve dhe konfirmoi të drejtën e ankuesve mbi pronën për pjesën e mbetur prej 4,280 m².

24. Më 11 mars të vitit 2003, ankuesit paraqitën një ankesë pranë Gjykatës Kushtetuese në bazë të nenit 131 (f) të Kushtetutës, duke argumentuar se vendimi i Gjykatës së Lartë i datës 2 prill 2001, që rezultoi vetëm në njohje të pjesshme të pasurisë së tyre, ishte jokushtetues. Ata u ankuan se ndërsa Gjykata e Lartë ka vlerësuar dëshmitë në mënyrë të gabuar, paanshmëria e saj linte vend për dyshime.

25. Gjykata Kushtetuese konstatoi se ankesa kushtetuese e ankuesve kishte të bënte me vlerësimin e provave, të cilat ishin brenda juridiksionit të gjykatave më të ulëta dhe ishte jashtë juridiksionit të saj. Prandaj ajo e deklaroi ankimin të papranueshëm nëpërmjet një vendimi të datës 10 korrik 2003, i cili u ka shërbyer ankuesve më 14 korrik 2003.

4. Procedurat e zbatimit në lidhje me vendimin e Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001

26. Më 28 qershor 2001, gjykata e rrethit urdhëroi përmbaruesit për të zbatuar vendimin e Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001.

27. Më 31 korrik 2001, përmbaruesi i dërgoi tri letra të veçanta M.,-së D.-së dhe B.-së për të vepruar në përputhje me vendimin brenda 10 ditëve nga njoftimi i tij. Përmbaruesi u tërhoqi vëmendjen zotëruesve për zbatimin e detyrueshëm të vendimit, nëse ata nuk vepronin vullnetarisht në përputhje me vendimin.

28. Më 25 shtator 2001, ankuesi i tretë ka kërkuar pezullimin e urdhrit të vendimit deri më 15 tetor për arsye që ai nuk i bëri të ditur. Nga të dhënat dëshmohet se ankuesi do të paraqitej në zyrën e përmbaruesit për të kërkuar vazhdimin e procedurave të zbatimit.

29. Më 26 tetor 2001, ankuesi dhe zotëruesit M. dhe D. u paraqitën pranë përmbaruesit. Sipas të dhënave thuhet se palët ranë dakord për të shtyrë ekzekutimin e vendimit deri në 15 nëntor 2001.

30. Më 16 janar 2002 ankuesi i tretë i ka kërkuar përmbaruesit që të heqë të drejtën e ankuesve për zbatimin e vendimit kundër B.-së, pasi të dyja palët do ta zgjidhnin çështjen me mirëkuptim. Duket se në një datë të pacaktuar në vitin 2002 ankuesit i kanë shitur B.-së një truall me sipërfaqe 164 m².

Në të njëjtën ditë ankuesi i tretë ka kërkuar zbatimin e vendimit kundër M.-së dhe D.-së për të prishur ndërtimet e tyre. Përmbaruesi ka rënë dakord për të kërkuar ndihmën e policisë për këtë qëllim.

31. Më 22 janar 2002 M. dhe D. janë informuar se përmbaruesi do të procedojë me ekzekutimin e detyrueshëm të vendimit më 4 shkurt, në prani të oficerëve të policisë.

32. Më 4 shkurt 2002 përmbaruesi vendosi të shtyjë ekzekutimin deri në një datë të pacaktuar për shkak të mungesës së ankuesve. Kjo rezultoi dhe nga të dhënat se përmbaruesi nuk shkoi në vend për të ndërmarrë ndonjë masë me qëllim që të shkatërrohen ndërtimet e M.-së dhe D.-së.

33. Më 9 shtator 2002 ankuesi i tretë i kërkoj përmbaruesit të procedojë me ekzekutimin e vendimit, duke pasur parasysh dështimin e M.-së dhe D.-së për t'iu përmbajtur marrëveshjes mbi shumën e kompensimit në lidhje me trojet që ato kishin zënë.

34. Më 10 shtator 2002 përmbaruesi dërgoi dy letra të veçanta M.-së dhe D.-së duke u kërkuar atyre që brenda 10 ditëve t'i përmbahen marrëveshjes që ato kishin bërë me ankuesit. Përmbaruesi u tërhoqi vëmendjen zotëruesve mbi zbatimin e detyrueshëm të vendimit, nëse ata nuk do t'i përmbahen vullnetarisht vendimit.

35. Më 16 shtator 2002 përmbaruesi kishte një takim me M. dhe D., të cilët e informuan atë se ata nuk ishin në gjendje të paguanin çmimin e kërkuar nga aplikantët. Zotëruesit dëshmuan se ata do të lironin truallin me kusht që ankuesit t'i kompensonin ato për ndërtimin që ata kishin ngritur ose me kusht që t'u ofronin atyre një banesë të ndërtuar në mënyrë të ligjshme në një tjetër vend. Përmbaruesi vendosi të informojë ankuesin e tretë mbi kërkesat e zotëruesve.

36. Më 4 nëntor 2002 ankuesi i tretë ka kërkuar ose lirimin e truallit, ose pagesën e kompensimit nga zotëruesit me çmimin e treguar. Ankuesi i tretë ka rënë dakord që çmimi të paguhej me këste për një periudhë dyvjeçare. Ai do të arrinte një marrëveshje me zotëruesit lidhur me shumën e kësteve dhe mënyrën e pagesës. Nëse marrëveshja do të dështonte, ankuesi i tretë pohoi se ai do të kërkonte që trualli t'i lirohej.

37. Procesverbali i përmbarimit në një takim më 14 shkurt 2003 midis ankuesit të tretë dhe dy zotëruesve, thekson se:

"Pas një sërë diskutimesh palët nuk ranë dakord për çmimin e ofruar nga kreditori [ankuesi i tretë], i cili kërkon [shuma e kompensimit për m²] për një periudhë trevjeçare.

Debitorët ofruan të paguajnë një çmim [më të ulët] prej (...).

Duke pasur parasysh këtë mosmarrëveshje, u vendos që kreditori do të kërkonte zbatimin e detyrueshëm të vendimit, kur ai të ishte i gatshëm (kur të jetë gati) ".

38. Në të njëjtën ditë përmbarimi vendosi të pezullojë zbatimin e procedurave. Pjesët përkatëse të vendimit shprehin:

"Kreditori [ankuesi i tretë] është përpjekur pa sukses për të zgjidhur problemin mbi baza miqësore, përveçse me debitorin B.

Në këto rrethana, kreditori ka kërkuar pezullimin e zbatimit të procedurave deri në një paraqitje të mëvonshme pranë përmbarimit ku ai do të kërkonte ekzekutimin e detyrueshëm përsa i përket lirimit të truallit të zënë nga M. dhe D. Kjo është pasqyruar edhe në procesverbalin e datës 14 shkurt 2003."

5. Procedurat në lidhje me heqjen e sipërfaqes prej 255 m² nga regjistri i tokës

39. Regjistri i tokës Durrës (regjistri i tokës) përfshiu në regjistrin e tokës, ndër të tjera, të drejtën e G.-së mbi truallin me sipërfaqe 975 m², pavarësisht nga fakti se vendimi i Gjykatës së Lartë i datës 2 prill 2001 i kishte njohur të drejtën e saj të pronësisë mbi një truall me sipërfaqe 720 m² (shih paragrafin 23 më sipër).

40. Në një datë të pacaktuar ankuesit kanë filluar procedurat pranë gjykatës së rrethit duke kërkuar heqjen e sipërfaqes prej 255 m² nga e drejta e G.-së mbi pronën që ka hyrë në regjistrin e tokës Durrës.

41. Më 24 dhjetor 2003 gjykata e rrethit ka vendosur që të pezullojë procesin gjyqësor në pritje të rezulttit të procesit gjyqësor për rifitimin e pasurisë (shih paragrafin 50 më poshtë).

42. Më 20 prill 2004, pas një ankimi nga ankuesit, gjykata e apelit anuloi vendimin e gjykatës së rrethit të datës 24 dhjetor 2003, duke u bazuar në faktin se nuk kishte lidhje ndërmjet dy proceseve gjyqësore, meqenëse në secilin prej tyre mund të merreshin vendime në mënyrë të pavarur, dhe ia kaloi çështjen së njëjtës gjykatë për vazhdimin e procesit gjyqësor.

43. Më 7 janar 2005 gjykata e rrethit vendosi që të pezullojë procesin gjyqësor deri kur palët të siguronin kopje të përditësuara të certifikatave hipotekore lëshuar nga regjistri i tokës.

44. Më 30 maj 2005, pas një apelimi nga ankuesit, gjykata e apelit anuloi vendimin e gjykatës së rrethit të datës 7 janar 2005 dhe ia kaloi çështjen së njëjtës gjykatë për vazhdimin e procesit gjyqësor.

45. Më 16 janar 2006, gjykata e rrethit, pasi ka marrë certifikatat hipotekore të përditësuara dhe planimetritë e pronës, vendosi se nuk kishte asnjë mbivendosje midis pronës së ankuesve dhe atë të G.-së. Ky vendim u miratua nga gjykata e apelit më 20 nëntor 2006.

6. Procedurat e urdhrave të gjykatës kundër punimeve të ndërtimit kryer nga G.

46. Në një datë të pacaktuar G. ka filluar punimet e ndërtimit, të cilat dyshohet se cenonin një truall që i përkiste ankuesve. Më 17 qershor 2003, pas procesit gjyqësor filluar nga ankuesit, gjykata e rrethit ka nxjerrë një vendim, sipas të cilit G. urdhërohet të pezullojë punimet e ndërtimit meqenëse ndërtesat cenonin pronën e ankuesve.

47. Më 20 qershor 2003 gjykata e rrethit urdhëroi përmbaruesit për të zbatuar vendimin e gjykatës të datës 17 qershor 2003. Më 30 tetor 2003 përmbaruesit kanë vendosur të mos e zbatojnë atë, sepse G. nuk kishte cenuar pronën e ankuesve.

48. Më 16 dhjetor 2003, pas një padie të inicuar nga ankuesit, në përputhje me nenin 610 të Kodit të Procedurës Civile, gjykata e rrethit anuloi vendimin e përmbarimit të datës 30 tetor 2003. Ajo zbuloi se përmbaruesit kishin tejkaluar kompetencat e tyre pasi ata nuk ishin të autorizuar të anulojnë një vendim gjykate. Vendimi u miratua nga gjykata e apelit më 20 prill 2004.

49. Në një datë të pacaktuar në vitin 2004, G. ka paraqitur një padi pranë gjykatës së rrethit, duke kërkuar që urdhri i ekzekutimit i datës 20 qershor 2003 të anulohet nën dritën e vendimit të gjykatës së rrethit të datës 20 maj 2004 (shih paragrafin 51 më poshtë). Më 18 mars 2005 gjykata e rrethit e hodhi poshtë kërkesën e saj në bazë të vendimit të gjykatës së apelit të datës 24 nëntor 2004, sipas të cilit meritat e çështjes do të dëgjoheshin nga një juri e ndryshme e gjykatës së rrethit (shih paragrafin 52 më poshtë).

7. Procedurat në lidhje me rifitimin e pasurisë së zënë nga G.

50. Duke pasur parasysh punimet e ndërtimit të G.-së, të cilat me sa dukej kishin cenuar pronën e ankuesve, në një datë të pacaktuar në vitin 2003 ankuesit filluan procesin gjyqësor për rimarrjen e pasurisë së tyre. Ndërkohë G. ka paraqitur një kundërkërkesë civile, duke i kërkuar ankuesve të lirojnë truallin e saj, që supozohej se ishte zënë nga ndërtesat e tyre.

51. Më 20 maj 2004 gjykata e rrethit arriti në përfundimin, në bazë të një vlerësimi ekspert, lidhur me mbivendosjen e pronave, që ankuesit kishin zënë një truall me një sipërfaqe prej 172.12 m² nga prona e G.-së. Gjykata gjithashtu konkludoi se G. kishte zënë një truall me sipërfaqe prej 200.52 m² nga prona e ankuesve. Gjykata e rrethit urdhëroi G.-në të kompensonte ankuesit në vlerën prej 2.556 United States Dollars (USD) për një truall prej 28,4 m², e cila përbënte diferencën midis trojeve të zëna nga secila palë në procesin gjyqësor. Si rrjedhim, ajo e hodhi poshtë kërkesën civile të ankuesve dhe gjithashtu vendosi të heqë urdhrin e gjykatës që ishte lëshuar më 17 qershor 2003 (shih paragrafin 46 më lart).

52. Më 24 nëntor 2004, pas një apelimi nga ana e ankuesve, gjykata e apelit vendosi që gjykata e rrethit nuk kishte shqyrtuar të drejtat e rinovuara mbi pronën të palëve, veçanërisht nën dritën e disa ndryshimeve që u kishin ndodhur pronave të tyre gjatë viteve. Kështu, ajo anuloi vendimin e gjykatës së rrethit dhe ia kaloi çështjen së njëjtës gjykatë për një shqyrtim të ri nga një juri tjetër.

53. Më 10 qershor 2005 Gjykata e Lartë shpalli apelimin e G.-së të papranueshëm në përputhje me nenin 472 të Kodit të Procedurës Civile (pa arsye të vlefshme për apelim). Për rrjedhojë ajo mbështeti vendimin e gjykatës së apelit.

54. Më 25 prill 2006, mbi bazën e një vlerësimi ekspert, gjykata e rrethit zbuloi se pronat mbivendoseshin në lidhje me një truall prej 255 m². Ajo arriti në përfundimin se ky truall i përkiste ankuesve. Gjykata e rrethit nuk zbuloi ndonjë zënie të pronës së G.-së nga ankuesit, por vendosi që G. kishte zënë një truall me një sipërfaqe prej 347 m² që i përkiste ankuesve. Ajo e hodhi poshtë kërkesën e G.-së për të paguar kompensim për zënien e atij trualli meqenëse nuk parashikohej në ligj. Gjykata urdhëroi G.-në që të lironte dhe t'u kthente ankuesve truallin prej 347 m². Vendimi u mbështet nga gjykata e apelit më 5 mars 2007.

55. Më 25 prill 2007 gjykata e rrethit urdhëroi përmbaruesit të zbatojnë vendimin e saj të datës 25 prill 2006. Nëpërmjet një shkrese të datës 7 qershor 2007 ankuesi i bëri të ditur gjykatës se urdhri i ekzekutimit të datës 25 prill 2007 nuk kishte të ngjarë të zbatohet duke pasur parasysh ekzistencën e dy blloqeve apartamentesh në truallin e zënë.

56. Në një datë të pacaktuar G. ka paraqitur një padi pranë gjykatës së rrethit, duke kërkuar pezullimin e urdhrit të ekzekutimit në lidhje me njëren prej ndërtesave të paligjshme, statusin e së cilës ajo po përpigje që ta legalizonte. Asnjë informacion i mëtejshëm lidhur me zbatimin e procesit gjyqësor, nuk është paraqitur në gjykatë.

II. E DREJTA E BRENDSHME PËRKATËSE

A. Kushtetuta e Shqipërisë

57. Pjesët përkatëse të Kushtetutës së Shqipërisë janë përcaktuar në Beshiri dhe të tjerët k. Shqipërisë (nr.7352/03, § 20, 22 gusht 2006).

B. Kodi i Procedurës Civile

58. Neni 171 i Kodit të Procedurës Civile të vitit 1981 (KPC), i cili ishte në fuqi deri më 1 qershor 1996, parashikonte që vendimet mund të anuloheshin për shkelje të rënda procedurale, ndër të tjera, kur çështja gjykohej në mungesë të palëve të tjera pa i njoftuar ato për datat e seancave gjyqësore.

59. Neni 9 i ligjit nr.7574 i datës 24 qershor 1992, i cili ndryshoi Kodin e Procedurës Civile të vitit 1981 në fuqi në atë kohën, parashikonte që Gjykata e Kasacionit ishte e autorizuar për të shqyrtuar ligjshmërinë e vendimeve të gjykatës, nëpërmjet një kërkesë për shqyrtim mbikëqyrës (kërkesë për mbrojtje ligjshmërie) paraqitur nga kryetari i Gjykatës së Kasacionit ose Prokurori i Përgjithshëm. Dispozita nuk përcaktonte afatin për aplikim për një shqyrtim të tillë.

60. Siç parashikohet nga KPC i vitit 1996, i cili shfuqizonte Kodin e Procedurës Civile të vitit 1981, shqyrtimi mbikëqyrës (rekurs në interes të ligjit) përbënte një mjet ligjor të jashtëzakonshëm që mundësonte Gjykatën e Lartë (emri i ri për Gjykatën e Kasacionit) për të rihapur procesin gjyqësor për vendimet që kishin marrë formën e prerë. Ndërmjet vitit 1996 dhe shfuqizimit të tij në vitin 2001, në bazë të ligjit nr.8812 të datës 17 maj 2001 procedura e rishikimit mbikëqyrës pësoi disa ndryshime legislative.

61. Neni 451/a i KPC-së parashikon që një vendim gjykate i formës së prerë është i detyrueshëm për palët, trashëgimtarët e tyre, gjykatën që miratoi vendimin, si dhe gjykatat e tjera dhe institucionet.

62. Neni 510 i KPC-së përcakton se një vendim mund të zbatohet vetëm mbi bazën e një të drejte ekzekutive, i cili përfshin, ndër të tjera, një vendim gjykate të formës së prerë. Në bazë të nenit 511 të KPC-së, e drejta e ekzekutimit ekzekutohet me kërkesë të kreditorit. Për këtë qëllim është lëshuar një urdhër ekzekutimi. Në formulimin e nenit 515 të KPC-së, një urdhër ekzekutimi zbatohet nga përmbaruesit, ndër të tjera, me kërkesën e kreditorit. Përmbaruesi fton debitorin t'i përmbahet vullnetarisht urdhrin të ekzekutimit në përputhje me afatet e përcaktuara në nenin 517 të KPC-së. Nëse debitori nuk i përmbahet zbatimit vullnetarisht brenda afateve të parashkruara, përmbaruesi procedon me një zbatim të detyrueshëm në përputhje me nenin 519 të KPC-së.

63. Në bazë të nenit 610 të KPC-së, palët mund të ankohen në gjykatë për një veprim ose dështim për të vepruar nga ana e përmbaruesit brenda pesë ditësh të veprimit të lartpërmendur ose mosveprimit. Ekziston e drejta e ankimit kundër vendimit të gjykatës, në përputhje me nenin 611 të KPC-së. Ankimet nuk kanë efekt pezullues mbi ekzekutimin.

64. Përmbaruesi mund të vendosë të pezullojë ekzekutimin me kërkesën e kreditorit në përputhje me nenin 615 të KPC-së. Palët mund të kundërshtojnë vendimin e përmbaruesit për të pezulluar zbatimin në gjykatën e rrethit në përputhje me nenin 617 të KPC-së.

C. Ligji i pronësisë

65. Pjesët përkatëse të ligjit të pronësisë (kthimin dhe kompensimin) janë përcaktuar në Beshiri dhe të tjerë k. Shqipërisë (nr.7352/03, § § 21-29, 22 Gusht 2006); Driza k. Shqipërisë (nr. 33771 / 02, § § 36-43, ECHR 2007 ... (ekstrakte) dhe Ramadhi dhe të tjerë k. Shqipërisë (nr. 38222/02, § § 23-30, 13 nëntor 2007).

LIGJI

66. Ankuesit u ankuan sipas nenit 6 § 1 të Konventës për shkelje të parimit të sigurisë ligjore si rezultat i anulimit të vendimit të formës së prerë, të moszbatimit të një vendimi të formës së prerë të gjykatës dhe kohëzgjatjes së procedurave.

Pjesët përkatëse të nenit 6 § 1 të Konventës parashikojnë:

“Në përcaktimin e të drejtave dhe detyrimeve të tij civile ..., çdokush ka të drejtën e një seance gjyqësore ...të rregullt brenda një afati të arsyeshëm ... nga [një] ... gjykatë ...”

67. Ata gjithashtu u ankuan se pas njëmbëdhjetë vjetesh të proceseve gjyqësore ato ende nuk janë në gjendje të rimarrin pronat e tyre që u janë caktuar nëpërmjet vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001.

Neni 1 i protokollit nr.1 të Konventës parashikon:

“Çdo person fizik ose juridik ka të drejtën e gëzimit paqësor të pasurisë së tij. Askush nuk mund të privohet nga pasuria e tij përveç rasteve në interes publik dhe subjekt i kushteve të parashikuara në ligj dhe në parimet e përgjithshme të së drejtës ndërkombëtare.

Megjithatë, dispozitat e mëparshme nuk duhet, në asnjë mënyrë, të pengojnë të drejtën e një shteti për të zbatuar ligje të tilla nëse ai i gjykon të nevojshme për të kontrolluar përdorimin e pronës në përputhje me interesin e përgjithshëm ose për të siguruar pagesën e taksave apo kontributeve të tjera ose gjoba.”.

I. PRANUESHMËRIA E ANKESAVE

A. Siguria ligjore: anulimi i vendimit të formës së prerë të Gjykatës së Rrethit Durrës të datës 11 prill 1995

68. Ankuesit u ankuan se, sipas procedurës së shqyrtimit mbikëqyrës, vendimi i atëhershëm i Gjykatës së Kasacionit i datës 2 shkurt 1996 anuloi vendimin e formës së prerë të Gjykatës së Rrethit Durrës të datës 11 prill 1995, duke shkelur kështu parimin e sigurisë ligjore.

69. Qeveria argumentoi që kjo ankesë ishte *ratione temporis* e papajtueshme me dispozitat e Konventës për atë kohë sa vendimi i Gjykatës së Kasacionit i datës 2 shkurt 1996 është miratuar në një kohë kur Konventa nuk kishte hyrë në fuqi në lidhje me Shqipërinë.

70. Në këtë lidhje Gjykata përsërit se ajo është kompetente për të shqyrtuar ngjarjet që nga 2 tetori 1996 e në vazhdim, kur njohja nga Shqipëria e së drejtës për peticion individual hyri në fuqi. Prandaj, Gjykata konstaton se ankesa e sipërpërmendur, në lidhje me faktet përpara datës 2 tetor 1996, është e papajtueshme *ratione temporis* me dispozitat e Konventës dhe duhet të refuzohet në përputhje me nenin 35§4.

B. Moszbatimi i vendimeve të formës së prerë të gjykatës

71. Gjykata vëren se procedurat e zbatimit në lidhje me vendimin e gjykatës së rrethit të datës 25 prill 2006 janë ende në pritje. Më tej ajo vëren që ankuesit nuk kanë ngritur asnjë ankesë specifike në lidhje me kryerjen e këtyre procedurave. Gjykata nuk sheh ndonjë arsye për ta bërë këtë me lëvizjen e saj.

72. Gjykata vëren se ankesa e aplikantit gjithashtu ka të bëjë me moszbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001. Ajo gjykon se ankuesit në mënyrë legjitime mund të pretendojnë se janë viktimë në dritën e shkeljes së vazhdueshme të Konventës, duke pasur parasysh moszbatimin e zgjatur të vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001. Për rrjedhojë rregullorja gjashtëmuajshe nuk zbatohet në këtë situatë (shih Karpova k. Ukrainës, nr. 12884/02, § 23, 29 nëntor 2005). Kjo ankesë nuk është haptazi e pabazuar në kuptim të nenit 35 § 3 të Konventës. Gjykata vëren më tej se kjo nuk është e papranueshme për ndonjë arsye tjetër. Pra, ajo duhet të deklarohet e pranueshme.

C. Kohëzgjatja e procesit gjyqësor

73. Gjykata vëren se një numër procesesh gjyqësore kanë të bëjnë me të drejtën e ankuesve mbi të njëjtën pronë. Ndërsa autoritetet gjyqësore mund të kenë marrë pjesë në proceset gjyqësore, ata megjithatë ishin të ndryshme, duke përfshirë palë të ndryshme dhe në lidhje me argumente të ndryshme ligjore.

74. Gjykata vëren më tej se argumentet e palëve u përqendruan në kohëzgjatjen e rihapjes së proceseve gjyqësore e cila përfundoi më 14 korrik 2003, datë në të cilën ankuesit janë informuar për vendimin e Gjykatës Kushtetuese.

75. Gjykata mendon se kjo ankesë nuk është haptazi e pabazuar në kuptim të nenit 35 § 3 të Konventës. Për më tepër kjo tregon se nuk ka arsye të tjera për të deklaruar këtë ankesë të papranueshme dhe për këtë arsye e deklaroi atë të pranueshme.

D. Ankesa e ankuesve sipas nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës në lidhje me moszbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001

76. Gjykata mendon se kjo ankesë nuk është haptazi e pabazuar në kuptim të nenit 35 § 3 të Konventës. Për më tepër kjo tregon se nuk ka arsye të tjera për të deklaruar këtë pjesë të ankesës të papranueshme dhe për këtë arsye e deklaroi atë të pranueshme.

II. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 6§1 TË KONVENTËS

A. Moszbatimi i vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001

1. Paraqitjet e palëve

77. Kandidatët vërejtën se vendimi i Gjykatës së Lartë i datës 2 prill 2001 ende nuk ka hyrë në fuqi. Megjithatë në shkresa ato kanë në pronësi sipërfaqen prej 3.616 m², ata nuk e ushtronin posedimin efektiv të pronës së tyre meqenëse ishte akoma e zënë.

78. Qeveria mbështeste që zbatimi i procedurave të vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001 ishte shtyrë në disa raste me kërkesën e ankuesve. Pavarësisht negociatave të kryera ndërmjet palëve private në lidhje me shumën e kompensimit, me kërkesën e ankuesve, përmbaruesi kishte vendosur të pezullojë zbatimin e procedurave deri në një njoftim të mëtejshëm. Kështu, qeveria arriti në përfundimin se vonesat në zbatimin e procedurave mund t'u atribuoheshin ankuesve, të cilët vazhduan të negociojnë mbi shumën e kompensimit me zotëruesit dhe nuk ngritën asnjë ankesë kundër vendimit të përmbaruesit.

2. Vlerësimi i Gjykatës

79. Gjykata përsërit se ekzekutimi i një vendimi të formës së prerë dhënë nga ndonjë gjykatë duhet të konsiderohet si një pjesë integrale e "gjykimit" për qëllime të nenit 6 të Konventës (shih Hornsby k. Greqisë, 19 mars 1997, § 40, Raportet 1997-II). Shteti ka një detyrim pozitiv për të organizuar një sistem për zbatimin e vendimeve, i cili është efektiv si në ligj, dhe në praktikë, dhe siguron zbatimin e tyre pa ndonjë vonesë të panevojshme (shih Ruianu k. Rumani, nr. 34647/97, §66, 17 qershor 2003). Kur autoritetet janë të detyruara të veprojnë në mënyrë që të zbatojnë një vendim dhe ata nuk arrijnë të veprojnë kështu, pasiviteti i tyre mund të angazhojë përgjegjësinë e shtetit në bazë të nenit 6§1 të Konventës (shih Scollo k. Itali, 28 Shtator 1995, § 44, Seria A nr. 315-C).

80. E drejta e "aksesit në gjykatë" nuk cakton një detyrim për një shtet që të zbatojë çdo vendim të një karakteri civil, pa pasur lidhje me rrethanat e veçanta të një çështjeje (shih Sanglier k. Francës, nr.50342/99, § 39, 27 maj 2003). Përgjegjësia e shtetit për zbatimin e një vendimi kundër një personi privat, nuk shtrihet më tej se përfshirja e organeve të shtetit në procedurat e zbatimit (shih Fuklev k. Ukrainë, nr.71186/01, § 67 dhe § § 90-91, 7 qershor 2005). Detyra e vetme e Gjykatës është të shqyrtojë nëse masat e marra nga autoritetet ishin të përshtatshme dhe të mjaftueshme. Në raste të tilla si ky i pranishmi, ku debitori është person privat, shteti duhet të veprojë me kujdes në mënyrë që të ndihmojë një kreditor në ekzekutimin e një vendimi (shih Fociac k. Rumani, nr.2577/02, § 70, 3 shkurt 2005).

81. Gjykata vëren se qëndrimi i aplikuesit ndaj zbatimit duket se është ndikuar nga negociatat me zotëruesit mbi shumën e kompensimit. Ata kërkuan një vonesë të zbatimit në shtator dhe tetor të vitit 2001. Pas një ngërçi në negociatat me zotëruesit, më 16 janar 2002 ankuesit i kërkuan përmbaruesit për të proceduar me zbatimin e vendimit në lidhje me M. dhe D. Më 4 shkurt 2002 përmbaruesi vendosi që të shtyjë ekzekutimin e detyrueshëm për shkak të mungesës së ankuesve.

82. Gjykata dyshon nëse vendimi i përmbaruesit i datës 4 shkurt 2002, ishte i arsyeshëm. Në radhë të parë, kuptohet nga të dhënat se përmbaruesi nuk ka shkuar në vend për të ndërmarrë ndonjë veprim për prishjen e godinave të zotëruesve me qëllim që të sigurohet zbatimi. Së dyti, Gjykata nuk e konsideron arsyetimin e përmbarimit për mungesë të ankuesve si një justifikim të rëndësishëm: nuk ka bazë ligjore për të kërkuar praninë e ankuesve gjatë zbatimit të detyrueshëm të procedurave.

Së treti, nuk janë paraqitur nga qeveria kufizime të tjera objektivisht të justifikuara mbi aftësinë e përmbaruesit për të vepruar.

83. Më 9 shtator 2002 ankuesit përsëritën dëshirën e tyre për të vazhduar me zbatimin e vendimit të formës së prerë. Gjykata e konsideron të paefektshëm vendimin e përmbaruesit të datës 10 shtator 2002 për t'u përpjekur për një tjetër zbatim vullnetar. Një masë e tillë kishte rezultuar më parë e pasuksesshme. Më saktë, përmbaruesi duhet të kishte proceduar me masa detyruese për të zbatuar vendimin.

84. Për më tepër, Gjykata vendos që kërkesat e zotëruesve të datës 16 shtator 2002 ishin të paarsyeshme, duke qenë se ishte vendosur me vendim të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001 se ata kishin zënë në mënyrë të paligjshme pronën e ankuesve. Ekzistenca e një vendimi të zbatueshëm dhe të formës së prerë në favor të ankuesve është tregues i faktit që padia e tyre ishte e meritueshme (shih Cebotari dhe të tjerë k. Moldavia, nos. 37763/04, 37712/04, 35247/04, 35178/04 dhe 34350/04, § 45, 27 janar 2009). Ankuesit nuk mund të mbahen përgjegjës për çfarëdo shpenzimesh që mund të kenë rezultuar nga, ose shoqëruar, me dëbimin e zotëruesve. Gjykata vëren se që më 16 janar 2002 deri më 14

shkurt 2003 ankuesit janë konsistentë në kërkesat e tyre për zbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001.

85. Ballafaquar me kërkesat e paarsyeshme të zotëruesve, përmbaruesi duhet të kishte marrë hapa të menjëhershëm për të siguruar zbatimin e detyrueshëm. Në të kundërt, më 14 shkurt 2003 ai vendosi që të pezullojë përsëri zbatimin. Vendimi i datës 14 shkurt 2003, nga i cili ankuesit fituan njohje duke e nënshkruar, përbënte një akt që mund të ishte kundërshtuar pranë gjykatave të brendshme (shih paragrafët 48 dhe 64 më lart). Në rastin konkret, ankuesit nuk arritën ta bëjnë këtë dhe, si rrjedhim, ata nuk mund të konsiderohet se kanë shteruar mjetet ligjore të brendshme në dispozicion të tyre sipas ligjit shqiptar.

86. Në lidhje me gjykimet e mësipërme, Gjykata konstaton se ka pasur shkelje të nenit 6§1 të Konventës për shkak të moszbatimit të vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001 ndërmjet datës 28 qershor 2001 dhe 14 shkurt 2003.

B. Kohëzgjatja e procedurave

1. Paraqitjet e palëve

87. Ankuesit u ankuan për kohëzgjatjen e paarsyeshme të procedurave të brendshme, të cilat kanë filluar në një datë të pacaktuar në vitin 1995 dhe përfunduan me vendimin e Gjykatës Kushtetuese të datës 10 korrik 2003. Ato zgjatën mbi tetë vjet për tetë nivelet e juridiksionit. Ankuesit pretendonin se, duke marrë parasysh se çfarë ishte në rrezik për ta, domethënë pushimin e posedimit të pronës së tyre, gjykatat e brendshme nuk kanë dëgjuar çështjen e tyre brenda një kohe të arsyeshme.

88. Qeveria argumentoi se në dritën e kompleksitetit të çështjes, qëndrimit dhe sjelljes së autoriteteve, sjelljes së ankuesve dhe elemente të tjera, procedurat janë kryer brenda një kohe të arsyeshme. Qeveria gjithashtu vuri në dukje pushimin e çështjes nga gjykata e rrethit më 21 qershor 1996 për shkak të dështimit të ankuesve për t'u paraqitur, gjë që kishte kontribuar në kohëzgjatjen e procedurave (shih paragrafin 17 më sipër).

2. Vlerësimi i Gjykatës

89. Gjykata përsërit se ajo është kompetente për të shqyrtuar ngjarjet që nga data 2 tetor 1996 e në vazhdim, kur njohja nga ana e Shqipërisë e së drejtës së peticionit individual hyri në fuqi. Megjithatë, mund të ketë lidhje me faktet para ratifikimit, meqenëse ato mund të konsiderohen se kanë krijuar një situatë që shtrihet përtej kësaj date, ose mund të kenë lidhje mbi të kuptuarit e fakteve që ndodhin pas kësaj date (shih Broniowski k. Poloni (dhjetor)

[GC], nr. 31443/96, & 74, ECHR 2002 X).

90. Megjithatë, në dritën e konkluzionit të saj për shkelje sipas nenit 6 § 1 të Konventës për moszbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001 ndërmjet datës 28 qershor 2001 dhe 14 shkurt 2003, ajo nuk duhet të vendosë më vete mbi meritat e kohëzgjatjes të ankesës së procedurave (shih Lizanets k. Ukrainë, nr.6725/03, § 48, 31 maj 2007).

III. SHKELJA E PRETENDUAR E NENIT 1 TË PROTOKOLLIT NR.1 TË KONVENTËS

A. Paraqitjet e palëve

91. Ankuesit kanë paraqitur se ata kishin arritur të rimarrin në pronësi të tyre një truall me sipërfaqe 664 m² nëpërmjet shitjes së saj palëve të tjera. Ata pohonin se moszbatimi i vendimit të Gjykatës së Lartë i datës 2 prill 2001 ka ndikuar negativisht në të drejtën e tyre për gëzimin efektiv të pronave të tyre, të cilat ishin zënë nga palët e tjera.

92. Qeveria, duke iu referuar sjelljes së ankuesve gjatë zbatimit të procedurave në lidhje me vendimin e Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001, pretendonte se e drejta e tyre mbi pronën nuk ishte shkelur në mënyrë të shpërpjestuar. Procedurat e brendshme kanë qenë të drejta dhe ankuesit kanë përfutur një vendim mbi të drejtën e tyre të pronës në vendimin e Gjykatës së Lartë.

B. Vlerësimi i Gjykatës

93. Gjykata vëren se ajo ka krijuar tashmë, në vendimet me fuqi ligjore, parimet në lidhje me shkeljen e pretenduar të të drejtave të pronës së ankuesit për shkak të dështimit të shtetit për të siguruar zbatimin e një vendimi të formës së prerë lëshuar kundër një pale private. Në veçanti, në rastin e Fuklev k. Ukrainë, Gjykata vlerësoi si më poshtë:

“89. Gjykata përsërit se në bazë të nenit 1 të Konventës, secila palë kontraktuese do të sigurojë për të gjithë brenda [juridiksionit] të saj të drejtat dhe liritë e përcaktuara në ... [] Konventë. Detyrimi për të siguruar ushtrimin efektiv të të drejtave të përcaktuara në atë instrument mund të rezultojnë në detyrime pozitive për shtetin. Në këto rrethana, shteti nuk mund të mbetet thjesht pasiv dhe ... nuk ka vend për të dalluar ndërmjet ligjeve dhe mosveprimeve....”

91. Përsa i përket të drejtës së garantuar nga nenin 1 i protokollit nr.1, obligimet pozitive mund të paraqesin disa masa të nevojshme për të mbrojtur të drejtën e pronës edhe në çështjet që përfshijnë proceset gjyqësore ndërmjet individëve ose kompanive private. Kjo do të thotë, në veçanti, se shtetet janë nën një detyrim për të siguruar që procedurat e sanksionuara në legjislacionin për zbatimin e vendimeve të formës së prerë ... janë në përputhje me të.

92. Gjykata konsideron se dështimi i përmbartësve për të vepruar dhe dështimi i gjykatave të brendshme për të ushtruar kontrollin e duhur mbi situatën, kanë krijuar pasiguri të përhershme, përsa i përket zbatimit të një vendimi në favor të ankuesit, si dhe pagimit të borxhit që i detyrohet atij. Rrjedhimisht, ankuesit i duhej të përballej me atë pasiguri gjatë një periudhe të gjatë kohe ...

93. Duke pasur lidhje me arsyetimet e mëparshme dhe me konkluzionet e saj në lidhje me nenin 6 § 1 të Konventës, Gjykata është e mendimit se mënyra në të cilën janë kryer procedurat e zbatimit, kohëzgjatja e tyre totale dhe pasiguria në të cilin ka mbetur ankuesi, trondit "ekuilibrin e drejtë" që duhej arritur ndërmjet kërkesave të interesit publik dhe nevojës për të mbrojtur të drejtën e ankuesit për një gëzim paqësor të pronës së tij. Si rrjedhim, shteti nuk arriti të pajtohet me obligimet e tij për t'i siguruar ankuesit gëzimin efektiv të të drejtës së tij të pasurisë, të garantuar nga neni 1 i protokollit nr.1 "(nr.71186/01, 7 qershor 2005)".

94. Duke aplikuar këto parime, si dhe duke pasur parasysh rezultatet e caktuara në paragrafët 79-86 më sipër, Gjykata vlerëson se për shkak të dështimit të përmbartimit për të marrë masa të përshtatshme dhe të mjaftueshme, me qëllim që të sigurojë zbatimin e vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001 në favor të ankuesve nga data 28 qershor 2001 deri më 14 shkurt 2003, ata u lanë në një situatë pasigurie dhe nuk kanë qenë në gjendje të gëzojnë plotësisht pasuritë e tyre. Si rrjedhim, ka pasur shkelje të nenit 1 të protokollit nr.1.

IV. ZBATIMI I NENIT 41 TË KONVENTËS

95. Neni 41 i Konventës parashikon:

"Nëse Gjykata konstaton se ka pasur shkelje të Konventës ose protokolleve për këtë qëllim, dhe në qoftë se ligji i brendshëm i palës së lartë kontraktuese të interesuar lejon të bëhet vetëm dëmshpërblim i pjesshëm, Gjykata duhet, nëse është e nevojshme, të përballojë dëmshpërblimin e drejtë të palës së dëmtuar."

A. Dëmtimi, kostot dhe shpenzimet

96. Ankuesi pretendoi 2,036,211 € (euro) në lidhje me dëmin monetar dhe 10,000 euro në lidhje me dëmin jomonetar. Përsa i përket pretendimit për dëmin në para, ankuesi vlerësoi vlerën e pronës në 236,211 euro dhe humbjen e investimeve që ai do të kishte bërë në 1,800,000 euro.

97. Përveç kësaj, ankuesit kanë pretenduar 650,000 lekë (rreth 5.542 €) dhe 334,600 lekë (rreth 2,853 €) për kostot dhe shpenzimet e bëra pranë gjykatave të brendshme dhe atyre të bëra pranë kësaj Gjykate. Ata nuk arritën të paraqesin dokumentet mbështetëse në lidhje me shpenzimet e kryera në procedimet e brendshme.

98. Qeveria nuk ka paraqitur asnjë koment.

99. Gjykata konsideron se çështja e zbatimit të nenit 41 nuk është gati për vendim. Për rrjedhojë pyetja duhet të jetë e rezervuar dhe procedura e mëtejshme e përcaktuar me vëmendjen e duhur në lidhje me mundësinë e arritjes së marrëveshjes ndërmjet qeverisë shqiptare dhe ankuesve.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT:

1. I deklaron të papranueshme ankesat në lidhje me shfuqizimin e vendimit të formës së prerë sipas nenit 6§1 të Konventës dhe moszbatimin që nga data 14 shkurt 2003 e në vazhdim të vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001, si dhe pjesën e mbetur të ankimit të pranueshëm.

2. Vlerëson se ka pasur shkelje të nenit 6§1 të Konventës përsa i përket moszbatimit të vendimit të Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001 ndërmjet datës 28 qershor 2001 dhe 14 shkurt 2003.

3. Vlerëson se nuk e konsideron të nevojshme për të shqyrtuar ankesën në lidhje me kohëzgjatjen e procedurave sipas nenit 6§1 të Konventës.

4. Vlerëson se ka pasur shkelje të nenit 1 të protokollit nr.1 të Konventës lidhur me dështimin për të zbatuar vendimin e Gjykatës së Lartë të datës 2 prill 2001 ndërmjet datës 28 qershor 2001 dhe 14 shkurt 2003.

5. Vlerëson se çështja e zbatimit të nenit 41 nuk është gati për vendim. Rrjedhimisht:

a) rezervon pyetjen e mësipërme si një e tërë;

b) fton qeverinë dhe ankuesit të paraqesin, brenda tre muajve të ardhshëm nga data në të cilën vendimi merr formë të prerë, në përputhje me nenin 44§2 të Konventës, vëzhgimet e tyre me shkrim për çështjen dhe, në veçanti, për të njoftuar Gjykatën për çdo marrëveshje që ata mund të arrijnë.

c) rezervon procedurën e mëtejshme dhe ia delegon kryetarit të jurisë autoritetin për të caktuar të njëjtën, nëse është e nevojshme.

Bërë në gjuhën angleze dhe njoftuar me shkrim më 8 dhjetor 2009, në përputhje me rregullën 77 § 2 dhe 3 të rregullores së Gjykatës.

Lawrence Early
Sekretar

Nicolas Bratza
Kryetar

GJYKATA EUROPIANE E TË DREJTAVE TË NJERIUT SEKSIONI I KATËRT

VENDIM

Ankimet nr.9870/06

Nga Qemal GURGAJ dhe të tjerë
kundër Shqipërisë

Gjykata Europiane e të Drejtave të Njeriut (seksioni i katërt), mbledhur në seancë më 13 nëntor 2009, e përbërë nga:

Sir Nicolas Bratza, kryetar,

Z. J. Casadevall

Z. G. Bonello

Z. K. Traja

Z. S. Pavlovski

Z. L. Garlicki

Ms L. Mijovic, gjyqtarë,

dhe z. F. ARACI, zv / sekretar seance,

pas vlerësimit të ankesës së mësipërme paraqitur më 4 mars 2006,

pas vlerësimit të vendimit për të zbatuar nenin 29 § 3 të Konventës dhe për të shqyrtuar pranueshmërinë dhe meritat e çështjes së bashku,

pas vlerësimit të vëzhgimeve paraqitur nga qeveria e paditur më 19 shkurt 2007,

pasi diskutoi çështjen, vendos si vijon:

FAKTET

Ankuesit, z. Qemal Gurgaj, znj. Gjyslime Çelo, znj. Fatmiroshe Gurgaj, znj. Aferdita Shehu dhe z. Pëllumb Gurgaj, janë shtetas shqiptarë, që kanë lindur respektivisht në vitet 1922, 1930, 1923 dhe 1928, dhe jetojnë në Piacenza, Itali. Ata nuk janë përfaqësuar pranë Gjykatës.

Qeveria shqiptare (qeveria) u përfaqësua nga përfaqësuesja e tyre, znj. S. Mëneri e Ministrisë së Punëve të Jashtme.

A. Rrethanat e çështjes

Faktet e çështjes, paraqitur nga palët, mund të përmbledhen si më poshtë:

Babai i ankuesve ka qenë pronar i disa trojeve në Shqipëri, me sipërfaqe 324.7 hektarë.

Gjykata e Rrethit Fier, me vendim të datës 15 mars 1996, u ka njohur ankuesve të drejtën mbi truallin e babait të tyre.

Më 10 qershor 2000, sipas ligjit të pronësisë të vitit 1993, komisioni për kthimin dhe kompensimin e pronave u ka dhënë ankuesve kompensim për vlerën e pronës fillestare, duke qenë e pamundur për t'u rikthyer atyre pronën fillestare. Vendimi mori formë të prerë më 10 korrik të vitit 2000 në kuadrin e dështimit të autoriteteve për të paraqitur një ankesë pranë gjykatave të brendshme kundër vendimit.

Në datën e komunikimit të fundit të ankuesve pranë Gjykatës, autoritetet nuk ishin pajtuar ende me vendimin e komisionit të datës 10 qershor 2000.

B. E drejta e brendshme përkatëse

E drejta e brendshme përkatëse përmbledhet në vendimin “Beshiri dhe të Tjerë k. Shqipërisë, nr. 7352/03, && 20-29, 22 gusht 2006”.

ANKESAT

1. Pas vlerësimit të shumës së kompensimit të dhënë, ankuesit u ankuan sipas nenit 6§1 të Konventës për padrejtësi të procedimeve të çështjes.

2. Ankuesit kanë pretenduar gjithashtu shkelje të nenit 6§1 (kohëzgjatje e procedurave civile), duke pohuar se gjashtë vite përbëjnë një kohë të paarsyeshme për zgjatjen e procedurës.

3. Në bazë të nenit 6§1 (dështimi për të vepruar në përputhje me një vendim të formës së prerë) të Konventës, ankuesit u ankuan për dështimin e autoriteteve për të vepruar në përputhje me vendimin e komisionit të datës 10 qershor 2000.

4. Së fundi, ankuesit u ankuan për shkelje të të drejtave të tyre mbi pronën, të garantuara nga neni 1 i protokollit nr.1 të Konventës.

LIGJI

Nëpërmjet një shkresë të datës 8 mars 2007 vëzhgimet e qeverisë iu dërguan ankuesve, të cilëve iu kërkua të paraqesin ndonjë vërejtje në përgjigje, së bashku me pretendimet për shpërbllim të drejtë deri më 19 prill 2007.

Nëpërmjet shkresës së datës 2 korrik 2007, dërguar me postë, pas kërkesës së ankuesve, kryetari i jurisë, mbi bazë të veçantë, vendosi që të shtyjë deri më 13 korrik 2007 kohën e lejuar për paraqitjen nga ana e ankuesve të vërejtjeve të tyre mbi pranueshmërinë dhe meritat e ankesës së tyre. Për më tepër, ankuesve iu kërkua për të caktuar një avokat që do t'i përfaqësonte ata pranë Gjykatës në të njëjtën datë. Së fundi, ata u njoftuan se në rast të skadimit të afatit të lartpërmendur nuk do t'u caktohej më zgjatje e afatit. Ankuesve iu tërhoq vëmendja në nenin 37§1 (a) të Konventës, i cili parashikon që Gjykata mund të heqë çështjen nga lista e çështjeve kur rrethanat të çojnë në konkluzionin se ankuesi nuk ka si qëllim të ndjekë ankimin. Ankuesit e kanë marrë këtë shkresë, më 6 korrik 2007. Megjithatë, asnjë përgjigje nuk është marrë.

Gjykata vlerëson se, në këto rrethana, ankuesit mund të konsiderohet se nuk dëshirojnë më të ndjekin ankimet e tyre, në kuptim të nenit 37§1 (a) të Konventës. Për më tepër, në përputhje me nenin 37§1 *in fine*, Gjykata nuk vlerëson rrethana të veçanta në lidhje me respektimin e të drejtave të njeriut siç është përcaktuar në Konventë dhe protokollet e saj të cilat kërkojnë shqyrtimin e vazhdueshëm të çështjeve.

Kështu, është e nevojshme që të ndërpresë zbatimin e nenit 29§3 dhe të heqë ankimin nga lista e çështjeve.

PËR KËTO ARSYE, GJYKATA, UNANIMISHT:

-Vendos të heqë ankimin nga lista e çështjeve.

Fatos Araci
Zv/sekretar

Nikolas Bratza
Kryetar

Abonimet vjetore për Fletoren Zyrtare mund të bëhen pranë Postës Shqiptare ose pranë Qendrës së Publikimeve Zyrtare, në adresën: Bulevardi "Zhan d'Ark", prapa ish-ekspozitës "Shqipëria Sot", tel: 04 2258 472 (Kryeredaktori). Çmimi i abonimit në postë për Fletoret Zyrtare 2009 është 16 000 lekë. Çmimi i abonimit në QPZ është 14 000 lekë pa detyrimin e shpërndarjes në adresa.

BOTIMET E QENDRËS SË PUBLIKIMEVE ZYRTARE

KODI I PROCEDURËS CIVILE	240 lekë
KODI PENAL	226 lekë
KODI I PROCEDURËS PENALE.....	330 lekë
KODI CIVIL	410 lekë
KODI I PUNËS	140 lekë
KODI PENAL USHTARAK	55 lekë
KODI I FAMILJES	270 lekë
KUSHTETUTA	95 lekë
KODI I PROCEDURËS ADMINISTRATIVE	90 lekë
PËRMBLEDHËSE PËR KTHIMIN DHE KOMPENSIMIN E PRONAVE	140 lekë

Hyri në shtyp më 6.1.2010
Doli nga shtypi më 8.1.2010

Tirazhi: 3300 copë

Formati: 61x86/8

Shtypshkronja e Qendrës së Publikimeve Zyrtare
Tiranë, 2010

Çmimi 20 lekë